

Р

2

leto XVII

ISKRE

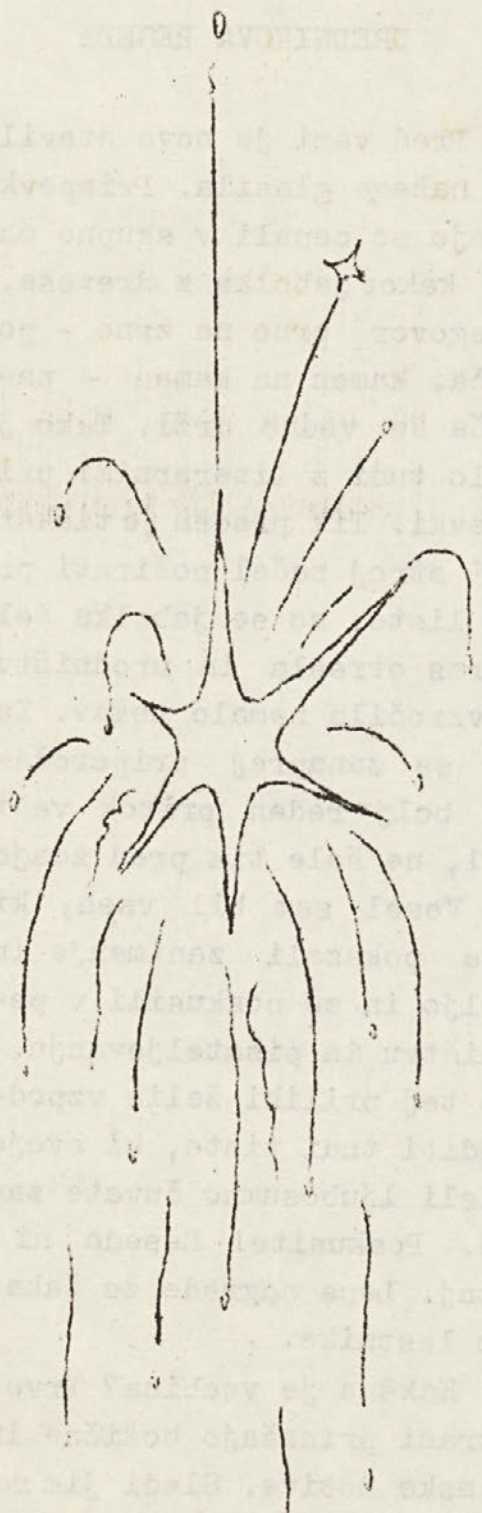
UREDNIKOVA BESEDA

Pred vami je nova številka našega glasila. Prispevki zanje so cepali v skupno mapo kakor jabolka z drevesa. Pregovor zrno na zrno - po- gača, kamen na kamen - pa- lača še vedno drži. Tako je bilo tudi z literarnimi pri- spevki. Tik preden je tiskar- ski stroj začel požirati pr- ve liste, so se jabolka šele zares otresla in uredništvu povzročila nemalo težav. Za- to se zanaprej priporočamo za bolj reden pritok vaših del, ne šele tik pred zdajci.

Vesel sem bil vseh, ki ste pokazali zanimanje in voljo in se poskusili v pe- sništvu in pisateljevanju. Ob tej priliki želim vzpod- buditi tudi tiste, ki svoje misli ljubosumno čuvate za- se. Poskusite! Beseda ni konj. Lepe nagrade že čaka- jo lastnike.

Kakšna je vsebina? Prve strani prinašajo božične in zimske motive. Sledi jim re- fleksivna lirika in proza.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

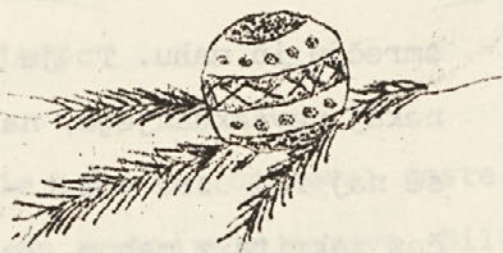
Verjetno vas bo v nadaljevanju zanimalo odprto pismo Albina Lucianija, poznejšega papeža Janeza Pavla I, namenjeno Hipókratu. Nato imajo besedo trije fantje, ki bodo spregovorili o svoji odločitvi za duhovniški poklic. To poglavje daje tudi ton celotni številki. Na koncu pa so snovanja na prosto temo in športni dogodki.

Opravičujem se za nekatere tiskarske napake, ki so nastale zaradi težav s strojem. Sicer pa prijetno branje.

urednik

9. 2. 1985,
v 400 izvodih

SVETI VEČER

Nebo žari v večerni zarji. Na zardelem nebu ni več oblaka. Tudi ptiči so potihnili. Po kotanjah se zbirajo meglice ter se bolj in bolj dvigujejo. Že prvi rjavi listi rahlo šumijo in podrhtavajo v lahmem, mrzlem vetrcu. Tudi mene zazebe. Ovijem se v jopič ter se udobneje namestim na majavi, prepereli klopi, katera je vpila že mnogo dežja in vlage, saj jo hišno ostrešje le malo varuje. S travnikov se slišijo kravji zvonci ter veselo kričanje in vriskanje otrok – pastirjev. Igrajo in grejejo se ob ognju, katerega dim se že zgubija v vedno bolj gostem mraku. Pastirci so veseli in skoraj brezskrbni. Seveda imajo svoje šolske skrbi, toda to je le dopoldan. Popoldan je lepši, popoldan je svobodnejši, ni dolgočasen.

Pastirci... Že sem v Betlehemu, na betlehemskih planjavah in pašnikih. Tukaj "so pasli pastirji, tam trije, tam štirje" svoje črede ovac. Noč je legla na zemljo. Toda to ni bila le navadna noč. Bila je sveta noč. Pastirci so sredi noči zaslišali angelsko glorio in hiteli k Luči, hiteli v hlevček, kjer so našli Marijo, Jožefa in dete v jasli položeno.

Raznobarvne luči medlo razsvetljujejo sobo. Na oken-skem steklu, na gladkih ploščicah krušne peči, na polakiranem pohištvu se preslikuje njih barva in sij. Tudi balončki, srebrni trakci in razni drugi okraski ne zaostajajo v svojem sijaju. Po sobi se širi čudovit vonj po

smrečju in mahu. To je tisti vonj, ki človeka opominja na nekaj nevsakdanjega, na nekaj izrednega. Vsakdo, ki vstopi, se najprej ozre v kot - k jaslicam. Votlinica je čez in čez zakrita z mahom, le vhod je prost. V jaslih leži Jezus, ob njem pa čujeta devica Marija in Jožef. Jožef ima sivo brado in palico v rokah. Star je že. Kako lepa je Marija! Pobožno vstopajo v hlevček pastirci. Osel in vol jih pozdravljata. Vsi prinašajo Jezusu skromne darove. Pa tudi pri ovčicah so pastirci. Ti so nekoliko drugačni od prvih. Tisti, ki so pri Jezusu, morajo biti najlepši. Najbolj zadaj, v najtemnejši kotiček je postavljen pastirček, ki je že občutil otroško radovednost. Da. Prazen je odznotraj. To je le kipec. V njem se ne najdejo ljubezen, dobrot in sreča, ki so jih bili polni pravi pastirji. Nad votlinico so angelci. Zvezde še ni. Je še na svoji poti in s kralji prispe čez kakih štirinajst dni.

Ob peči sedi zbrana družina. Vsi izgovarjamo besede v čast sveti družinici. Vsi premišljujemo skrivnost in veličino Jezusovega rojstva. Oče moli naprej. Ko zamre zadnji amen, se oglasijo pesmi, katerih melodije vzbujajo v meni tisti lepi občutek - občutek sreče in prekipevajočega veselja. In že se zaslišijo zvonovi, ki nas opozarjajo na polnočnico...

Da, slišijo se zvonovi. Avemarijo zvoni. Mama nas kliče k večerji. Pastirci - brata in sestre so že zbrani okoli mize. Bogu se zahvaljujemo za današnji dan in jedi ter ga prosimo blagoslova. Ubrano zveni molitev - kot na sveti večer.

Vincenc Vidmar

Bilo je zimskega dne. Iz tople sobe sem opazoval goste snežinke, ki so padale na zemljo in prekrivale naravo. Bile so velike in težke, zato je snežna odeja skoraj vidno rastla.

Sredi popoldneva je nehalo snežiti. Šel sem v garažo in si nadel smuči. Po globokem snegu sem le s težavo prišel do smučišča. Po poti sem opazoval naravo. Sneg jo je povsem spremenil. Vse poljane so bile pokrite s snegom. Veje dreves so se od teže mokrega snega upogibale skoraj do tal. Malih grmičev, ki sem jih bil navajen, zdaj ni več videti. Sneg jih je prikril s svojo odejo. Videti je bilo samo še večje kupe. Žice električne napeljave so bile upognjene pod težo snega. Tu in tam so se poznale stopinje zbeganih zajčkov in srn, ki zaman iščejo hrane. Drevje, ki bi ga glodali, je ovito s papirjem, narava pa je pokrita s snegom. Tako uboge sestradane živali nimajo kaj, s čimer bi potešile svoj lačni želodec. Tudi ptice so letale okrog hiš, da bi našle kaj za svoj kljunček, ker jim narava nič ne da. Sredi poljan, kjer je v poletnih mesecih lepo žuborel potok, je zdaj utihnil. Ni ga bilo slišati, zakaj nad njim je stala ledena skorja raznovrstnih oblik.

Res je lepa in zanimiva narava v zimskem času. V te zimske lepote sem bil tako zamaknjen, da sem skoraj pozabil na smučanje. Ko sem si naravo ogledal, sem šel na vrh brega, da bi se posmučal po novem snegu. A ko sem to nekajkrat ponovil, se je na zemljo spustil mrak. Poslovil sem se od prijateljev in odšli smo vsak na svoj dom.

Ko sem drugo jutro vstal, sem se spomnil na lačne ptičke. Šel sem v shrambo, vzel nekaj hrane in jim jo natrosil.

ZIMSKO JUTRO

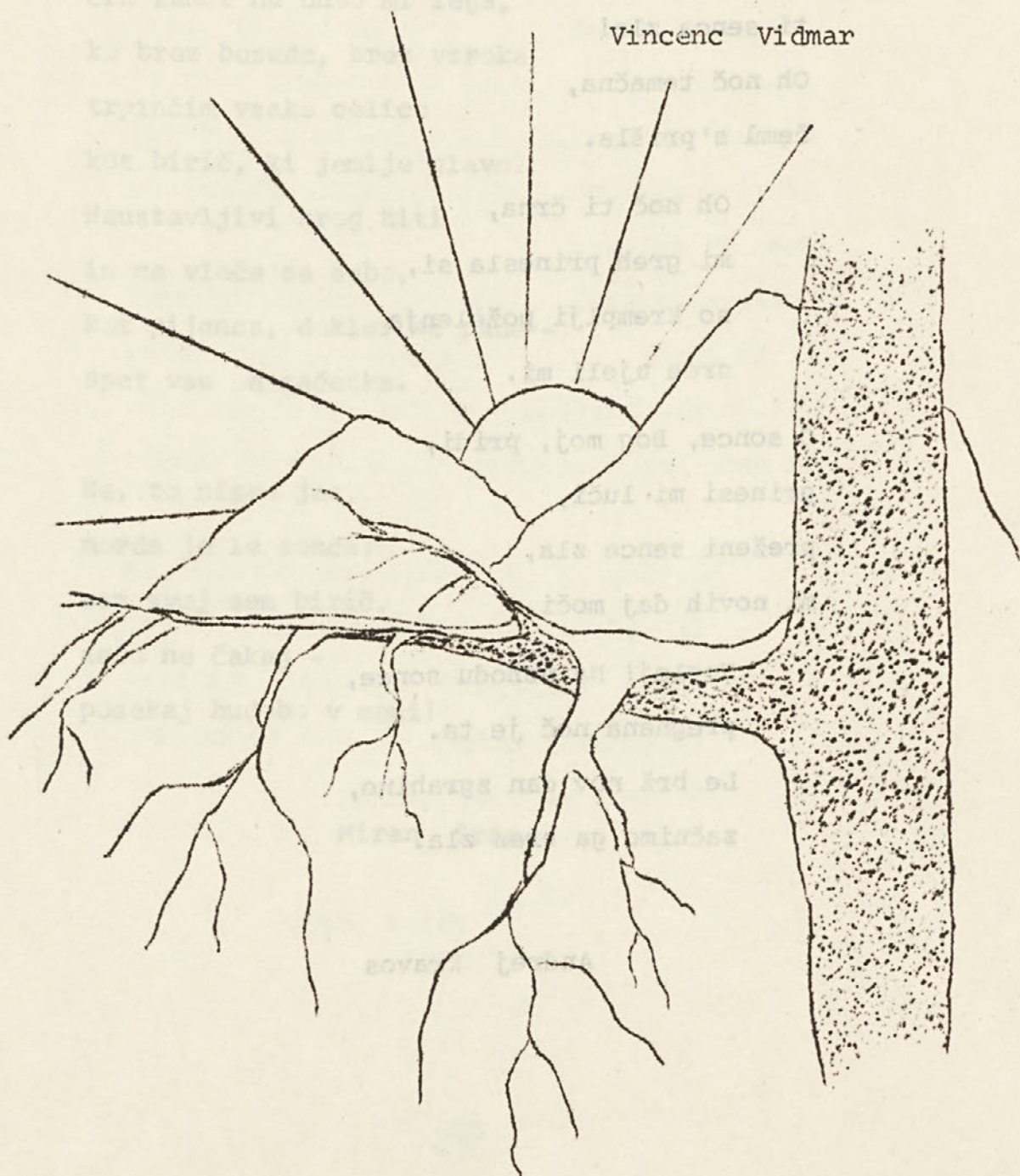
"Cene, Tomaž, Lojze, vstanite! Vstani mali, vstani mali, križ naredi, moli!"

"Oh jej! Zopet bo treba v šolo!" se oglasi mlajši bratrec, saj tudi njemu ni kdovekako ugajala ta jutranja budnica. Mama nam je že hitela v kuhinjo pripravljat zajtrk. Še enkrat sem se leno pretegnil na doma narejenem pogradu, potem pa le skočil iz tople postelje, saj ura le ni hotela odnehati v svojem življenjskem ritmu in monotonem dnevnem delu. Tudi Tomaž se še ves zaspan priziblje s pograda in skrbno išče svojo obleko in zvezke, ki jih je sinoči pustil kdovekje. Lojze - mlajši bratrec že stoji ob oknu in od veselja ves navdušen kar poskakuje: "Snega je že skoraj en meter. Hura! Še se bomo smučali!" Tudi sam se približam oknu in opazujem to prečudovito zimsko jutro. Dan že preganja noč. Nebo je skoraj brez oblaka, saj so le-ti najbrž precej utrujeni po naporni delavni noči odjadrali proti morju na počitek in okrepčilo. Po dolinah in hribih je vse obloženo s snegom. Smreka in drugo drevje se sklanja pod težo teh debelih belih pokrival. Kdaj pa kdaj se oglasi kakšen premražen vrabec ali sinička, ki iščeta hrano in toploto. Nebo žari od jutranje zarje, ki že riše zlato morje soncu, ki pluje proti svojemu pristanu tam nekje za belim čavnom. "Mogoče pa danes ne bo treba v šolo, saj so na cesti zame-ti."

"Da, in cesta je ledena, če so kaj plužili." Bratca sta že odhitela v kuhinjo. Tudi sam sem pohitel za njima, še ves

~~očaran od lepote zimskega jutra. Jaz nisem imel šolskih skr-~~
bi. Bile so počitnice, katerih skorajšnji konec mi je že na-
povedoval nova - semeniška jutra.

Vincenc Vidmar

NOV DAN

Oh noč ti moja mračna,
ti senca zla!
Oh noč temačna,
čemu s'prišla.

Oh noč ti črna,
mi greh prinesla si,
so krempļji poželenja
srce ujeli mi.

O sonce, Bog moj, pridi,
prinesi mi luči,
preženi sence zla,
mi novih daj moči.

Poglej! Na vzhodu sonce,
pregnana noč je ta.
Le brž nov dan zgrabino,
začnimo ga brez zla.

Andrej Kravos

U P O R

črn žamet na dušo mi lega,
ko brez besede, brez vzroka
trpinčim vsako celico
kot birič, ki jemlje glavo.
Neustavljivi krog hiti
in me vleče za sabo,
kot pijanca, dokler ne pade -
Spet vse od začetka.

Ne, to nisem jaz,
morda je le senca;
sam svoj sem birič,
zato ne čakaj -
posekaj hudobo v meni!

Miran Srša

Karta pred mano
vzbuja mi strah
pred resnico;
čeprav vsa nema,
odkriva mi bedo
duha in telesa.
Odkriva grozote,
ki so odraz
naše pohlepnosti
in naše praznote.

O, Bog...

Izbriši meje,
uniči brožje,
lačnim daj kruha;
še prej pa mene prebudi!

Miran Srša

P R E D B O G O M

Nekdo je nad menoj
le ta v ljubezni me navdaja
živeti v njem edini cilj je moj
vso dušo z milostjo napaja.

Ko mimo potoka žuborečega hitim
na sprehod popoldanski
se v meni sen zbudi in pravi
"Čemu, za koga sploh živim?"

Ko se k zatonu nagne dan
me dneva čaka obračun
pred Bogom ves sem vdan
pričakujoč nov dan in nov začetek.

H. P.

ŠTIRJE ZNAČAJI

Gospod Hipokrat, bili ste Sokratov sodobnik, filozof in zdravnik. Vendar ste si na zdravstvenem področju pridobili mnogo več zaslug kot v filozofiji.

Prva zasluga:

Ohšli ste pol sveta, ga skrbno opazovali, nato pa napisali veliko knjig, ki so poživiljale medicino skozi mnoga stoletja.

Druga zasluga:

Ste tudi avtor znane 'Hipokratove prisege', moralnega zakonika neminljive vrednosti, na katerem morajo zdravniki prisesti, da bodo bolnike ustrezno zdravili in jih ščitili vsake škodljive stvari. Da ne bodo prekinili nobene nosečnosti in da bo njihov edini namen, ko prihajajo v hišo, ozdraviti bolnika. Nadalje, da ne bodo počenjali podlosti na ljudeh, četudi bi bili sužnji in da bodo varovali poklicno skrivnost kot sveto stvar.

Tretja zasluga:

Prvi ste razvrstili ljudi v štiri glavne značaje. Ti so: sangvinik, flegmatik, kolerik in melanholik. Vem, da so za vami Nicola Pende, kakor tudi mnogi drugi, poskušali sestaviti nove, bolj znanstvene razdelitve, vendar tudi bolj zamotane. Vaša razdelitev se je ohranila še po dveh tisočletjih in pol.

* * *

Postavimo štiri značaje na preizkušnjo. Preplezati morajo kamnito steno. Prvi sangvinik. Pogleda in pravi: "Kaj bo to!

Mimogrede opravim!" In takoj se zapodi v steno z gorečnostjo in navdušenjem. Vendar ne preuči položaja in se ne oskrbi niti z najosnovnejšim orodjem. Kmalu se začno težave, pred katerimi naš goreč plezalec obstane; ne zadostuje namreč le gorečnost in moč mišic. Iz velikega navdušenja preide v ravno nasprotno zadržanje: "Z vsem končam. Skala ni kruh za moje zobe!"

Podobno preide Tartarino iz Torasane iz viteške silovitosti, katera je značilna za Don Kihota, k mirnemu meščanstvu, katerega predstavnik je Sančo Pansa. "Odidem v Afriko med leve in panterje!" pravi Tartarino. Čez dobro uro pa: "Nič, rajši ostanem. Kdo me bo spravil v Afriko?" "Proslavi se, Tartarino!" Malce kasneje pa: "Kaj ti bo egiptovska slava! Rajši se malo bolje obleci!" "Naj živi afriški lov! Karabinke na dva strela, meči, lasi, mokasini, to je nekaj zame!" Takoj nato pa: "Eh, kaj bo to! Veliko bolje je, če imam dober telovnik, tople dokolenke ter mehko kapo z naušniki! In Giovannina naj mi prinese čokolado!" Pozvoni in Giovannina se pojavi s toplo, temno, kadečo se čokolado in s keksi, kar pripravi Tartarina-Panso v zadovoljen smeh, Tartarina-Kihota pa potolaži.

Tak je sangvinik. Zelo hitro se navduši, vendar je nestalen; optimist, kadar se razpravlja o njegovih sposobnostih, obenem pa nepremišljen in preveč podvržen čustvom in domišljiji. Ima tudi nekaj dobrih lastnosti in če hoče uspeti v življenju, se mora navaditi premišljevali, delati podrobne načrte; torej se mora ravnati po nasvetu škofa, ki je dejal mlademu duhovniku: "Pojdi! Najprej opazuj, nato preuči in šele nazadnje ukreni!"

* * *

K steni pride flegmatik. Nekajkrat jo pogleda in preračuna:

"Treba bo preučiti vzpon do roba, nato spust po vrvi in ponovno vzpon preko ledu." Zatem se posvetuje, si zabeleži, pripravi seznam predmetov, ki jih bo potreboval in si jih oskrbi: vrv, cepin, kladivo, kline, lesene zagozde, nahrbtnik in gojzarje. Vse to naredi, ne da bi izgubljal čas, vendar brez naglice. In medtem, ko se pripravlja, žveči zvečilni gummi in si pravi: "Morda mi bo uspelo!" In zares: uspe kljub vsem oviram.

Podoben značaj je imel general De Gaulle, hladen in leden že od otroštva, tako da so bratje rekli o njem: "Karel je najbrž padel v kako ledenico."

Neki podporočnik ga je med bitko iskal, da bi mu predal sporočilo, vendar ga ni mogel najti. Šofer mu reče: "Pojdite na bojišče in če ga ne boste takoj našli, pogledajte po tleh ter sledite njegovim ogorkom." Podporočnik je tako storil in res prišel do generala, ki je mirno sedel pod drevesom in kadil kot lokomotiva. Prebral je sporočilo, dal blizu stoječim častnikom nekaj ukazov, brez razburjenja kadil naprej in dejal: "Boste videli, kako se bodo stvari bolje odvijale." In res so se.

Po eni strani je flegmatik srečen značaj, po drugi pa lahko take osebe postanejo brezčutne in nepriljudne. Malce več navdušenja in bolj izrazitega zanimanja za stvari okoli sebe jih bo napravilo bolj ljubeznive in prikupne.

* * *

Tu pa je že jezljivi kolerik. "Kaj bodo ovire?" prhne. "Ba-

cco pravi, da so zato postavljene, da se jih premaga," in gre proti steni s silovitostjo kot bi šel nad sovražnika. Nič si ne prizanaša, zastavi vso svojo bojevitost in pogosto doseže dokajšne rezultate, na vrh pa ne pride vedno. Kolerik je zelo občutljiv, hiter v odločitvah, trden v sklepih. Potreben bi mu bil večji premislek in mir, varovati bi se moral tako navdušenja kot tudi pretirane črnogledosti. Abesinec Ras Tafari bi mu rekel: "Res je, da imaš dve nogi, vendar se naenkrat lahko povzpneš le na eno drevo." Če pa opazujemo kolerika, vidimo, da bi se hotel povzpeti na ves gozd hkrati. Tudi v njem je poleg dobrih lastnosti nekaj slabih, ki se jih mora znebiti. Kajti ko kolerik s svojo silovitostjo odstranjuje ovire, tvega, da si postavi nove; razen če ima kljub temu, da je jezljivec kot Xsantipa, srečo, da srečuje v življenju samo potrpežljive ljudi, kot je bil Sokrat. Ta je bil mož omenjene Xsantipe in je takole rekel: "Namenoma sem jo poročil, zoprno kakor je, kajti če bom prenašal njo, potem bom prenesel vsakogar." Nekega dne, ko vendarle ni mogel več poslušati njene-ga godrnanja, je šel iz hiše in sedel na prag. Razjezena žena pa ga je skozi okno oblila z vedrom vode. Sokrat je mirno pripomnil: "Lahko bi si bil mislil, da pride dež po tolikšem grmenju!"

* * *

Melanholik je pravo nasprotje koleriku in se rad podcenjuje. "Kaj ne vidite, da je nemogoče preplezati to steno? Ali bi radi, da se raztreščim na koščke?" Kot pesimist se že na začetku ustraši težav. Če bi se pred njim znašla pol prazna steklenica vina, bi takoj začel tožiti: "Prvič v življenju, da me je volja do pitja, pa še takrat dobim pol prazno stekleni-

co. To je res čupno!" namesto da bi rekel: "O, saj imam še pol steklenice! Kakšna sreča!"

Za kristjana bi moralo biti značilno, da si prizadeva gledati na vse stvari z dobre strani. Če je res, da evangelij pomeni veselo novico, potem bi moral biti kristjan vesel človek in nosilec veselja. Sveti Filip Neri pravi: "Mračni nezadovoljneži niso ustvarjeni za veselo nebeško hišo."

* * *

Kot vidite, spoštovani Hipokrat, sem prišel iz življenjskega preučevanja značajev v nebesa. Prizadevati si moramo, da pridemo tja. Sprejeti moramo značaj, ki smo ga prejeli od staršev, čeprav ga je treba z delom in naporom olepšati. Tu v nebesih najdemo sv. Tomaža Akvinskega, tako flegmatičnega svetnika, ki bi nadaljeval z učenjem, četudi bi stopil v njegovo sobo vol. Poleg njega pa je sv. Janez Eudes, ki je kar goril od jeze, če je le videl krivoverca. Frančišek Saleški, svetnik po svojih lepih navadah, umetnik v govorjenju in pisanju. Arški župnik, ki se je strogo bičal po hrbtu in je jedel plesniv krompir, skuhan pred enim tednom. In sv. Peter, slavni vratar, ki tehta naše zasluge, bo upošteval tudi naša dobra dela, obenem pa bo postavil na tehtnico slabosti, ovire in težave, ki izhajajo iz našega bolj ali manj srečnega značaja. Na katero razdelitev se bo naslonil, ne vem. Morda bo upošteval vašo, morda pa se bo oprl na znanstvene razdelitve Penda, Sprangerja, Kretscherja, Junga, Künkla, ali pa bo sledil Don Cojazzovemu testu. Ta test ni znanstven, je pa ves izkustven. Morda ga ne poznate, zato vam ga bom razložil, kakor sem ga slišal od samega Don Cojazzija. Ta pravi, da je najboljši kraj za prepoznavanje značajev gostilna, kjer lahko

pošten človek naroči vrč piva in ga dobi z debelo muho, ki se v njem premetava.

Denimo, da je ta prvi poštenjak Anglež. Flegmatično postavi kozarec na mizo, mirno pozvoni in naroči: "Drug vrč piva, prosim, pa mrzlega in čistega!" Spije, plača in odide ne da bi se razburil ali zmedel. Če je sploh kdo zmeden, je to natakarij; vendar ne zaradi muhe, temveč zato, ker ni dobil napitnine. Vrč piva dobi Francoz: pogleda in začne spreminjati barve. S silovitostjo postavi kozarec na mizo ter začne zmerjati in vpiti nad lastnikom in natakarijem. Divje odide, zaloputne z vrati in se še naprej znaša nad gostilno, pivom in muhami. Pride Italijan, vidi muho in jo smehlja s prstom čez rob. Medtem pa se šali z natakarijem: "Kolikor vem, sem naročil samo pijačo, vi pa ste mi prinesli tudi hrano." Vseeno spije, pozabi plačati in odide.

Na vrsti je Nemec: zagleda muho, dvigne vrč k nosu, nagrbani čelo, zapre oči, malce nagne glavo in na dušek spije oboje: muho in pivo.

Naslednje pivo je pred Dancem. Zelo ga zabava kriljenje in premetavanje muhe v peni. Vzame lečo in bi ves prevzet od lepega prizora skoraj pozabil na pijačo, če ne bi medtem natakari opazil žuželke in mu sredi tisoč opravičil zamenjal pivo.

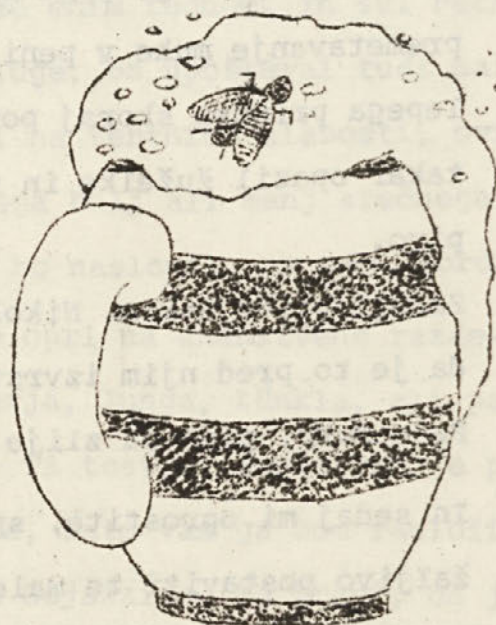
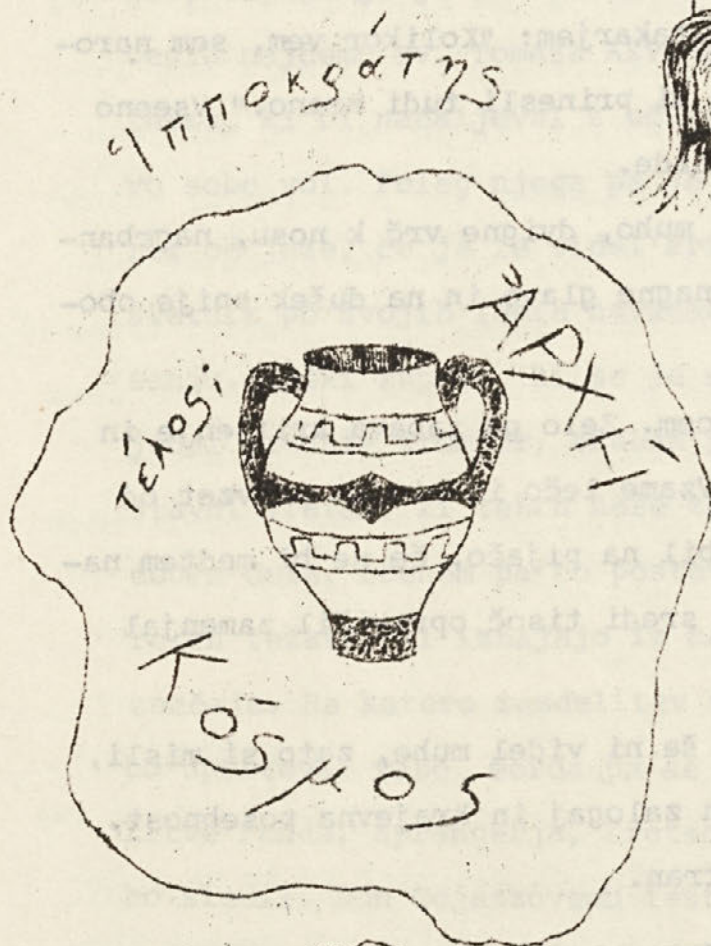
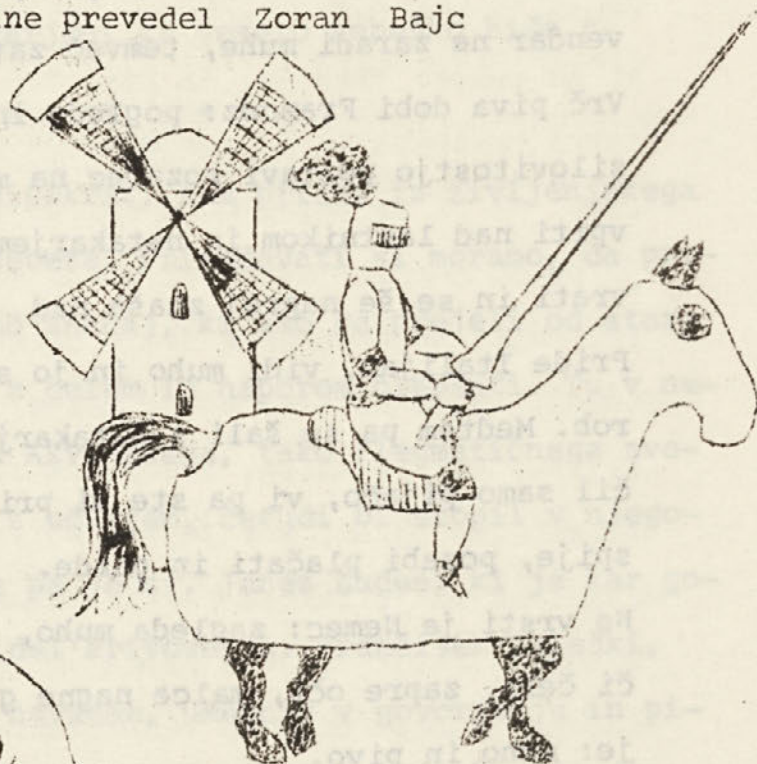
Zadnji pride Eskim. Nikoli še ni videl muhe, zato si misli, da je to pred njim izvrsten zalogaj in krajevna posebnost. Poje muho, pivo pa zlije stran.

In sedaj mi oprostite, spoštovani Hipokrat. Lahko bi se zdelo žaljivo postaviti te malenkosti ob visoko znanost, katere predstavnik ste vi. Kaj pa, če je le koristno? Če se morda

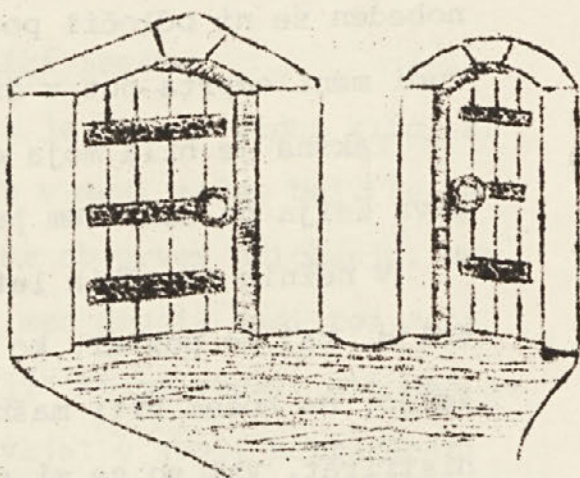
izkaže, da tudi zdrav ljudski čut ujame in biča napake nekega prvinkega značaja, ki se ne da obvladovati in poboljšati?

Pismo Hipokratu, vzeto iz knjige ILLUSTRISSIMI Albina Lucianija, poznejšega papeža Janeza Pavla I.

iz italijanščine prevedel Zoran Bajc

P O K L I C

Vsak poklic je nekaj globoko osebnega in je najbolj važen del vsakega človeka. Ni nekaj, kar obstaja samo po sebi, ampak je del osebnosti. Poklic da človeku smisel in cilj.

Vsakega Bog kliče v poklic, vendar vsakogar z drugačnim glasom. Vsak človek ima svojo zgodbo o odločitvi, zato lahko rečem, da ni na svetu dveh poklicev, ki bi se enako vzbudila in se razvijala, kakor ni dveh enakih življenjskih usod.

Kako Bog danes kliče?

Redno kliče po ljudeh, s katerimi živimo, po razmerah in dogodkih, po naravnih in nadnaravnih darovih. Zato je potrebno le, da imaš odprte oči ter odprto srce in razum za sprejem klica. V vsakem poklicu je torej najprej božji klic. Vsakemu, ki ga Bog kliče, pokaže vzvišenost poslanstva. Odpre mu razum, da doume vse globine in širine poklica. Pokaže mu neizmerno korist in srečo, ki jo bodo imeli ljudje od njegove odločitve. Toda vsak človek ostane svoboden. Bog ga je ustvaril svobodnega in hoče, da mu služi samo v svobodi.

Tudi meni je Bog spregovoril po dogodkih in ljudeh. Ker izhajam iz številne družine, lahko rečem, da mi je Bog govoril po starših, bratih in sestrah. Sem najmlajši, zato sem spremljal vse njihove odločitve za poklic, ki ga opravljajo v družbi. Vsak od njih si ga je izbral po svojih željah in

nobeden se ni odločil pod prisilo staršev. Prav tako je bila tudi meni odprta pot v življenje.

Kakšna je bila moja odločitev? Kdaj se je v meni zbudila prva želja po duhovnem poklicu?

V nežnih otroških letih. Vsak od nas otrok je imel svoje želje; kaj bo postal, ko bo velik. Sam sem takrat izrazil željo, da hočem biti mašnik, ker sem rad hodil v cerkev ministrirat. Vsi so se mi smejali, kajti nihče ni verjel, da bi se lahko kaj takega tudi uresničilo.

Ta želja pa je rasla z menoj. Dobra krščanska vzgoja, ki sem jo dobil od staršev in domačega župnika, mi je pomagala k novim odločitvam. Kakor se vsak človek spreminja z leti, sta se tudi moj značaj in božji klic v osmih letih spreminjala. Navdušenje je padalo, pa tudi naraščalo. Odvisno je bilo od mojih nagnjenj in razpoloženj.

V osnovnošolskih letih sem začel spoznavati pestrost in lepoto življenja. Vedno bolj me je privlačevala družba fantov in deklet. Vsa ta srečanja so puščala v meni veliko hrepenenje po ljubezni in prijateljstvu. Čutil sem moč ljubezni. Vendar pa sem se premalo zavedal, od kod prihaja. V vsej tej sreči, ki pa je minljiva, sem skoraj pozabil na otroške želje.

Ob zaključku osnovne šole sem izrazil željo, da bi postal vzgojitelj ali učitelj, zato so me poklicni svetovalci usmerili na naravoslovno-matematično srednjo šolo. Z vsem tem sem se strinjal in bil vesel, da se bom lahko vozil vsak dan domov.

Tik pred koncem šole pa me je župnik vprašal, če bi morda postal duhovnik. Dobro se spominjam, da sem mu hitro od-

vrnil 'ne', ker so pač drugi poklici lepši.

Pri tem je ostalo. Toda v meni je bil še vedno klic, ki ni prenehal. Med počitnicami se je v meni začel boj. Še vedno sem stal sredi križpotja, kakor ob prvem odločanju. Mnogo vprašanj se mi je zastavljalo, med drugim tudi to: "Ali bi postal morda duhovni vzgojitelj?" Nisem vedel, ali naj se odločim ali ne. Vse, kar sem doživljal v svoji notranjosti in ob dogodkih v družini, me je vznemirjalo. Vsi moji bratje in sestre so si že izbrali poklic, svoj cilj in svoje ideale. Iz dneva v dan sem vedno bolj ugotavljal, da so vsi poklici lepi, toda zame je najlepši duhovniški, kljub nekaterim od- povedim. Sklenil sem, da Bogu odgovorim svoj 'da' ter da se bom odslej naprej prizadeval le za ta poklic.

S svojim pritrdilnim odgovorom Bogu sem stopil jeseni na državno srednjo šolo. Nova družba in novi sošolci so bili ta- ko raznovrstni, da nisem vedel, kam naj pristopim. Počutil sem se neugodno sredi tolike množice ljudi. Rad bi se pribli- žal svojim vrstnikom, toda bal sem se jih, ker se nisem čutil dovolj močnega, da bi se uprl raznim prestopkom.

Sedaj, ko se oziram nazaj, ugotavljam, da bi se morda moj poklic še bolj utrdil. Toda takrat nisem pomislil na to. Po mesecu in pol sem izrazil željo, da bi šel v semenišče, kjer bi se moj poklic lahko nemoteno razvijal.

Vstopil sem v novo šolo. Prav nič se nisem počutil tuj- ca. Zame je postalo semenišče drugi dom in sošolci moji dru- gi bratje. Iz dneva v dan sem se čutil srečnejšega in boga- tejšega, pa tudi zrelejšega za nova odločanja.

Ugotavljam, da mi nihše ne bi mogel nuditi toliko novih spoznanj in življenjskih izkustev kakor prav semenišče. Zato

se bom vedno z veseljem spominjal ljudi, ki so mi bili v tej hiši učitelji in svetovalci za bodoče življenje.

JANEZ

ODLOČITEV

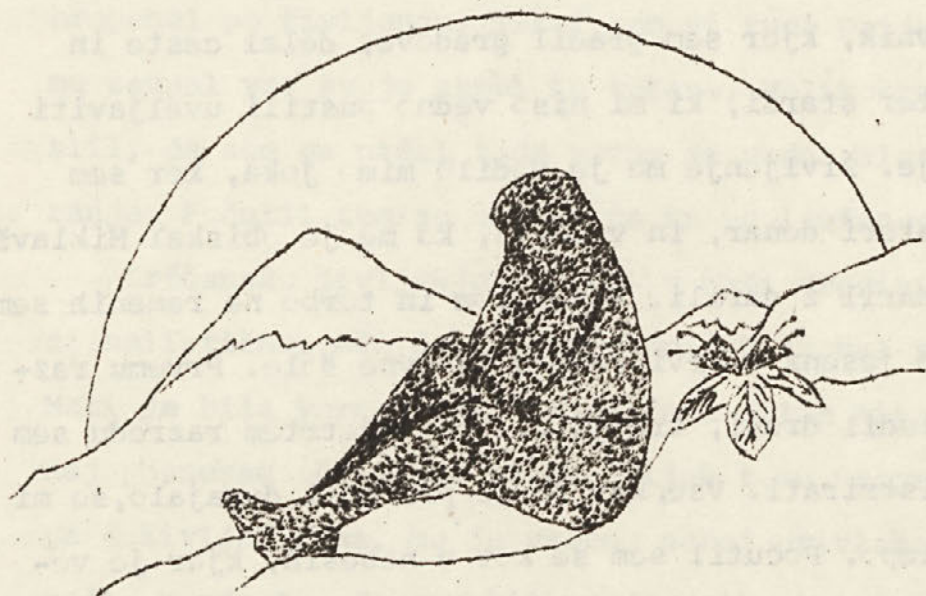
Bilo je konec sedmega, ko sem bil postavljen pred odločitev. Želel sem na kmetijsko, toda še večja želja je bila semenišče. Boril sem se sam v sebi in najraje bi se odločil za semenišče, toda bal sem se šole, še bolj pa teže duhovniškega poklica. Skoro bi se zaradi strahu tehcnica nagnila na kmetijsko šolo, ko se je v meni spet zbudila velika želja po duhovniškem poklicu.

Pri odločitvi mi je pomagala tudi tura na Prisojnik. Lepega dne me je župnik povabil s seboj. Z veseljem sem se odzval in naslednjega dne smo še z dvema hribolazcema krenili na pot. Imeli smo namen prenočiti v Tamarju, vendar ni bilo prostora. Pot smo nadaljevali na Vršič in ker se je bližala noč, smo morali hiteti. Z župnikom sva bila hitrejša in sva bila kakih petdeset korakov pred ostalima. Kar naenkrat me župnik vpraša: "Tomaž, ali kaj razmišljaš o poklicu?" Zadelo me je kot strela z jasnega. Obotavljajoče sem mu povedal, da bi rad v Vipavo, pa tudi na kmetijsko šolo in da sem zato v dvomih. Dejal je: "Mi lahko poveš za dvome?" Odgovoril sem mu, da sta dva, in to strah pred šolo in teža poklica. Na to mi

je dejal: "Tomaž, ne boj se, Bog bo pomagal." in najinega pogovora je bilo konec.

Začel sem premišljevati zadnje besede in v njih dobil veliko zaupanja. Domov sem prišel vesel in sem veliko govoril o duhovnih poklicih. Župnik me ni več vprašal o odločitvi, ampak me je pustil, naj se sam odločim. Začel sem resno misliti o duhovništvu. Veliko sem tudi molil v ta namen. Končno sem se vpisal v semenišče, kjer sem sedaj in ni mi žal za ta korak, za katerega se je bilo treba toliko truditi.

Tomaž Kodrič

ŽIVLJENJE - ZIBELKA - TEČE - KLIC - NAPREJ

Nekdo me je pred sedemnajstimi leti poklical v življenje. Zakaj? Misli, da zaradi popolne ljubezni, ki jo ima do mene. Natančno je vedel, katerim staršem me bo dal, s katerimi težavami se bom srečeval, in vedel je tudi, kje in kako bom odraščal. Dal mi je življenje in poleg njega še zvrhano košaro svobode.

In ta Nekdo je skrbel zame preko staršev, da sem nekega dne jeceljaje poklical mater in ves slaboten naredil prve klecajoče korake od mize do stola. Moj svet so bile igrače, s katerimi sva se skupaj s sestro igrala po cele popoldneve; domače dvorišče, kjer smo se igrali slepe miši; peskovnik, kjer sem gradil gradove, delal ceste in predore; ter starši, ki mi niso vedno pustili uveljaviti svoje volje. Življenje me je vodilo mimo joka, ker sem ukradel materi denar, in veselja, ko me je obiskal Miklavž ter me obdaril z darili. S ponosom in torbo na ramenih sem odšel neke jeseni v prvi razred osnovne šole. Prvemu razredu je sledil drugi, tretji, ... Že v četrtem razredu sem začel ministrirati. Vse, kar se je pri maši dogajalo, se mi je zdelo lepo. Počutil sem se kot v nebesih, kjer je veselje, ljubezen in sreča. Že takrat je v meni vzknila želja po duhovniškem poklicu.

Bolj ko sem odraščal in se bližal zadnjemu razredu osnovne šole sem spoznaval, da šola in tovariši niso več tako prijazni in ljubeznivi kot so bili v prvem razredu.

Toda življenje je teklo naprej kljub tej moji pomembni ugotovitvi.

V meni so se začele dogajati vse večje spremembe. Začel sem iskati toplega zavetja in razumevanja pri starših. Toda bil sem globoko razočaran. Mati je vedno skrbela, da je bila moja obleka čista in zakrpana. V šoli sem moral biti priden učenec lepega vedenja. Z očetom se nisem nikoli veliko pogovarjal. Če pa sem se, mi je vedno pravil svoje skrbi, opisoval delo v tovarni ali pa razlagal svoje načrte o popravilu hiše in avtomobila. Bil sem lačen očetove in materine ljubezni, razumevajočega nasmeha, krepkih, spodbudnih besed... Iskal sem nekaj, a takrat še sam nisem dobro vedel kaj. To, kar sem iskal, sem poskušal najti v knjigah. Sledilo pa je razočaranje. Papir je bil mrtev, jaz pa sem hrepenel po življenju. Iskal sem si tudi prijatelja, da bi mu zaupal vse svoje skrbi in težave. Velikokrat sem že mislil, da sem ga našel, toda potem je vedno sledilo razočaranje. Počutil sem se oropanega in ogoljufanega.

Krščansko življenje je bilo v naši družini zelo tradicionalistično. Oče je le poredkoma obiskoval sveto mašo.

Mati je bila verna. Tako nekaj časa sploh nisem vedel, ali naj posnemam očeta ali mater. Kljub temu nasprotju, ki sem ga doživljal doma, me je vseeno nekaj privlačevalo k sveti maši. Morda to, da sem bil predsednik ministrantov, ali pa je bilo to še vedno tisto seme, ki je v meni vzkliko v četrtem razredu. Mašo sem pogostoma obiskoval, zato mi je nekoč župnik celo rekel, da ni obvezno vsak dan prihajati.

Pri maši sem se počutil lepo, kljub temu, da nisem vedno razumel vsega besedila in kretenj duhovnika. Boga sem naj-

bolj začutil prav pri svetem obhajilu. Povedal sem mu svoje skrbi in težave, kljub temu, da nisem dobil takoj odgovora na svoja številna vprašanja in razpotja, sem se počutil potolaženega in pogumnejšega. Nekdo mi je prisluhnil in to je bilo zame najpomembnejše.

Življenje pa je teklo naprej. Prišel je sedmi razred. V meni je začelo nekaj pokati, se lomiti in kresati. Počutil sem se samega in zapuščenega z množico zame nerešljivih in nejasnih vprašanj. Nikoli nisem občutil resnične ljubezni. Nihče se ni zanimal za mojo notranjost, težave in razpotja. Iz veselega fanta sem postal zamišljen, otožen, trmast in vase zaprt. Včasih me je kdo vprašal, če sem morda bolan, ker sem tako tih. Moje srce pa je molčalo. Bilo je že prevečkrat razočarano in ogoljufano, da bi se lahko še komu popolnoma odprlo. Postajal sem tudi vse bolj nezaupljiv in na svet sem začel gledati z nekim sovraštvom.

Včasih pa je na moje morje posijalo veselo, osvobajajoče sonce. Nastopili so lepi dnevi s krasnimi sončnimi zahodi, ki sem jih vedno rad občudoval. Tudi v lepem vremenu sem hrepenel po Nekom. Z nekom sem želel jadrati v viharjih in skupaj občudovati sončne zahode. Žal pa so sončnim dnevom sledili dnevi viharjev. Moja barka je bila v nenehni nevarnosti, da jo morje potegne na dno. Skoraj po vsakem viharju je bila moja barka poškodovana. Bodisi da sem izgubil veslo, poškodoval dno barke, včasih pa sem izgubil tudi kompas. Nekoč se mi je zlomilo celo krmilo. Nekaj dni sem potem jadrал po odprtem morju na slepo srečo. Sreča v nesreči je bila ta, da sem v neki knjigi zasledil navodila za popraviljanje krmila. Seveda sem ga potem uspešno popravil.

Vihar mi je bil oče in mati ter me je učil, kako naj jadram, da bo po vsakem viharju ostala moja barka cela. Toda preden sem se izučil, je minilo mnogo viharjev in moja barka je dobila mnogo poškodb in okvar.

Življenje pa je teklo naprej. V sedmem razredu sem doživel še neke čudne, do tedaj nepoznane viharje. Neka prijateljica mi je postajala iz dneva v dan bolj všeč. Končno sem ugotovil, da jo imam rad. Začel sem se zanimati zanjo in večkrat sem nehotе pomislil nanjo. Ker je bila iz iste vasi in doma blizu cerkve, je večkrat prihajala k maši tudi med tednom. Tiste maše, ko je bila tudi ona prisotna, so se mi zdele najlepše. Najina govorica so bile oči. Če sva se slučajno kdaj srečala na vaški cesti ali pa v šoli, sem zardel in jezik mi je otrpnil. Seveda sem se potem jezil nase, toda kljub temu sem bil srečen. Velikokrat sem jo zvečer koval v zvezde in njeno ime pisal na liste dnevnika. Skupaj sva se sprehejala po morski obali, občudovala sončne zahode in potovala po vseh celinah sveta. Pomenila mi je smisel življenja. Zame je bila vse. Brez nje bi se mi zdelo življenje pusto in dolgočasno. Nikoli mi ni prišlo na misel, da bi mi te sanje kdo podrl ali pa da bi me ona lahko zapustila.

Nekaga dne sva se s sestro vračala domov od večerne maše pa sem zvedel, da sem njej zoprn. Nekaj trenutkov sploh nisem mogel doumeti in verjeti, kaj je pravzaprav hotela s tem povedati moji sestri. Zazibala so se mi tla pod nogami. Почutil sem se ponovno osamljenega, zapuščenega in ogoljufanega. Šele zvečer sem se lahko v svoji sobi izjokal. Del svoje bolečine sem skupaj s solzami izlil na liste dnevnika.

Življenje se ni veliko oziralo na moje razočaranje, ampak je še naprej teklo k novim razočaranjem, pa tudi k sreči

in zadovoljstvu.

Osmi razred je bil razred odločitve za nadaljnje življenje. V meni je še vedno klilo neko seme. Bilo je zelo majhno. Lahko bi se celo zgodilo, da bi ga pri pospravljanju spregledal. To nevsiljivo seme pa me je vabilo v duhovniški poklic. Želel sem pomagati vsem zapuščenim in osamljenim ljudem. To majhno seme je v meni vse bolj raslo in se bohotilo. Menil sem, da je najbolje, če te svoje želje povem domačemu duhovniku. Iz dneva v dan sem odlašal z obiskom. Nekoga dne sem se vendarle odjunačil in se odpravil v župnišče. Bolj ko sem se mu približeval, bolj mi je upadal pogum. Ves preplašen sem le prispel do vrat. Obstal sem in premišljeval, ali naj pozvonim ali ne. Zbral sem ves pogum, ki mi je še ostal, in s tresočo roko pritisnil na zvonec. Čakal sem minuto, dve... Nikjer nikogar. Obrnil sem se in zdirjal domov.

Minilo je nekaj dni, preden sem se zopet odpravil v župnišče. Po poti sem vse natanko premislil, kaj bom rekel župniku.

Sonce in prijetna glasba sta napolnjevala mojo majhno sobico. Ležal sem na mehki postelji in z mislimi sem šel od enega stavka do drugega. Kaj mi je že rekel župnik? Ah, saj res. Rekel mi je, da je to, da mi oče nasprotuje, šele začetna težava. Povedal mi je, da v semenišču ni vse z rožicami postlano. Fantje imajo pouk tudi ob sobotah. Vsak dan morajo študirati. Domov gredo samo za praznike. Profesorji so zelo strogi. Pa vendar je v semenišču tudi lepo. Lahko si dobiš dobrega prijatelja. Poleg učenja, ki ni najpomembnejše, je tudi "duhovni pouk". Pridobiš si lahko tudi srčno

kulturo in splošno omiko. Bog mi bo že pomagal, v šoli pa tudi doma. Pa vendar, Gospod, kako naj povem to očetu.

Nekoga večera sem sklenil počakati očeta, da se vrne iz službe. Ves nestrpen sem se oziral na stensko uro in čakal, kdaj se bo urin kazalec približal deseti uri. No, končno je le prisopihal do nje. Kmalu zatem sem zaslišal očetove težke korake, ko je vstopil v hišo. Zatem so se odprla kuhinjska vrata in se tudi naglo zaprla. Prvi hip me oče sploh ni opazil, zato sem ga poklical:

"Oče!"

"Kaj je že spet, ali še nisi šel spat?" mi odvrne.

"Veste, nekaj bi vam rad povedal."

"Kaj!"

Iz sebe sem izstrelil že tolikokrat v mislih izrečeni stavek:

"Odločil sem se, da postanem duhovnik."

"Ali se zafrkavaš? Kaj bodo pa ljudje rekli? Ne in pika!"

"Zakaj ne?"

"Zato ne, ker sem tako rekel. Sedaj pa spat!"

Odšel sem v svojo sobo. Dolgo časa nisem mogel zaspati.

V joku sem se nenehno spraševal, zakaj moram trpeti, če želim ljudem pomagati? Zakaj? Dolgo je moje telo podrhtavalo, v duši pa sem čutil, da z mano jokajo tudi zvonovi, ki so se oglasili vsako uro. Ko sem se popolnoma umiril, je urin kazalec kazal že jutranje ure.

Zjutraj me je zbudila mati. Razveselila me je z novico, da mi oče dovoli, vendar s pripombo, da mi ne bo dal "niti dinarja" za šolanje. Nekoliko pomirjen sem začel nov dan in ker je bila ravno sobota, sem še nekaj časa poležaval v topli postelji. Na tihem sem že štel dneve, kdaj bom lahko

odšel v semenišče. Želel sem, da bi sedaj življenje teklo hitreje. Vendar se ni zmenilo za moje prošnje.

Šolo sem uspešno končal. Med počitnicami pa sem ponovno doživel neke nove, do tedaj nepoznane viharje. Navdušenje, veselje in optimizem so vse bolj plahneli. Sedaj sem videl mnogo več težav kot pred nekaj meseci. Vse v meni se je začelo rušiti in podirati. Pomislil sem celo, da bi se preusmeril na drugo šolo. Dvom v moje odločitev je čedalje bolj rasel. Ali bom sploh lahko naredil šolo? Ali ne bom imel prevelikega domotožja? Kaj pa, če so si ljudje Boga izmislili in ga sploh ni? Kaj pa, če je to le trenutna želja?

Jeseni sem odšel v semenišče. Ni bilo ravno lahko oditi sam, rosno mlad v tuje in nepoznane kraje. Šele sedaj sem občutil Abrahamovo vero, ko se je odpravil z družino in z vsem premoženjem v deželo, ki mu jo bo Gospod pokazal. Dobro se še spominjam trenutkov, ko sem se poslovil od staršev in sem ostal sam pred semenišskimi zidovi. Gledal sem nanje z nekim spoštovanjem in s strahom. Kaj vse bom za temi zidovi doživel? Ali bom našel tu srečo?

Potem mi je pogled splaval po Vipavi. Kako majhna vasica si, Vipava. Zgrajena si iz kamnitih in preprostih hiš. Kako neurejeno ste posejane po Vipavi. Stiskate se skupaj kot piščeta h koklji. Ulice kratke in ozke. Edino vipavski zvonik me nekoliko spominja na domačo farno cerkev. Kamnite hiše, lepo arhitektonsko oblikovan trg, hribi, posajeni z zrelo vinsko trto, vse to se mi zdi tuje.

Rahel vetrič me je zbudil iz premišljevanja. Strahoma sem stopil k visokim vratom. Nekaj trenutkov sem zrl v mendenasto kljuko, ki se je kopala v popoldanskem soncu. Danes bom prvič prestopil ta prag. Z obema rokama sem se

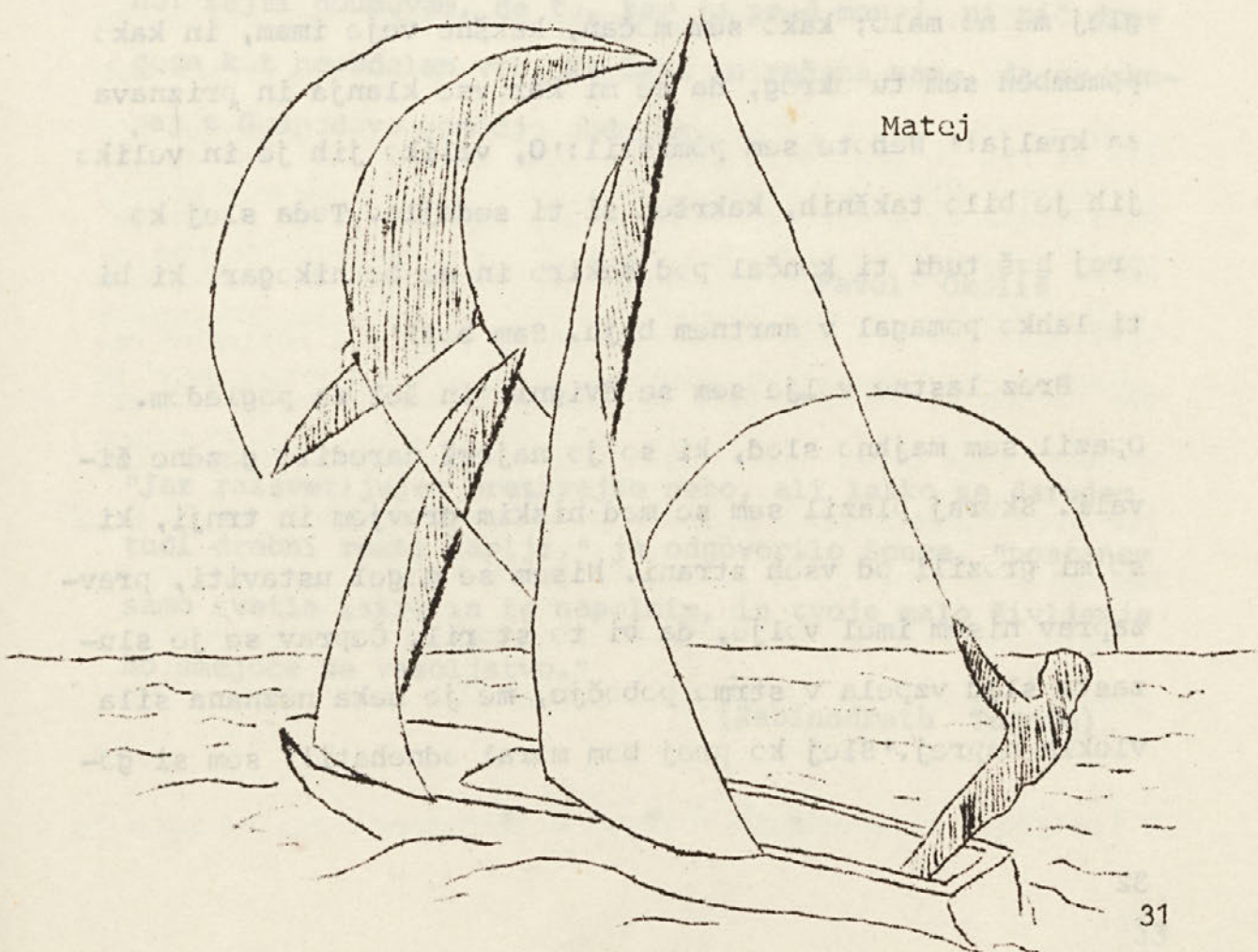
uprl v težka vrata. Vdala so se mi in me spustila v neznano stavbo. Hodnik je bil nekoliko mračen. Šele čez nekaj trenutkov sem opazil na koncu hodnika Marijo. "Nisem sam. Ti si z mano!" sem vzkliknil in se prestrašil lastnega glasu.

Čez čas sem se privadil na semeniško življenje. Vzljubil sem gole kamnite zidove, stroge profesorje in zanimive dijake. Tudi ti, Vipava, s svojimi hišami in z okolico si mi postala všeč.

Na vsako goro se lahko pride po številnih stezicah. Ne- katere so bolj strme, nevarne, daljše, zopet druge so kraj- še, položnejše in manj zahtevne. Vse pa imajo skupen cilj - doseči vrh.

Mene je Nekdo postavil na to stezico, mojega sošolca na drugo, prijatelja pa zopet na drugo. Zakaj? Ne vem. Bog že ve, kje lahko hodim. Takšno je pač življenje, ki gre preko Velikega petka do Velike Noči.

Matej

ŽIVLJENJE - POT

Šel sem v naravo, kajti lepo jesensko vreme me je zvabilo ven. Nisem si mogel kaj, da se ne bi predal volji sonca, ki me je izzivalo skozi ozko okno. Ves zamišljen, vendar z radostjo v srcu in lahkega koraka sem počasi stopal po ozki stezici, ki se mi je vedno znova izgubljala za ovinkom. Radovednost me je gnala, da sem premagoval te majhne vijuge in končno prišel na samotno jaso, ki pa sploh ni bila podobna jasi, temveč morda grbasti njivi, ki ni primerna za obdelavo. Le ovce bi imele od nje korist.

Tu sem se ustavil, razgrnil odejo ter se previdno spustil k tlom, kakor da bi se bal zemlje, da me ne vsrka vase. Zagledal sem se v svojstven bor, ki se je košatil s svojimi vejami. Začutil sem od nekod njegov glas: 'Hej, ti tamle! Pogledaj me no malo; kako sem močan, kakšne veje imam, in kako pomemben sem tu okrog, da se mi kar vse klanja in priznava za kralja!' Nehote sem pomislil: 'O, veliko jih je in veliko jih je bilo takšnih, kakršni si ti sedajle. Toda slej ko prej boš tudi ti končal pod sekiro in ne bo nikogar, ki bi ti lahko pomagal v smrtnem boju. Sam boš!'

Brez lastne volje sem se dvignil in šel za pogledom. Opazil sem majhno sled, ki so jo najbrž naredile gozdne živali. Skoraj plazil sem se med nizkim drevjem in trnji, ki so mi grozili od vseh strani. Nisem se mogel ustaviti, pravzaprav nisem imel volje, da bi to storil. Čeprav se je sluzasta sled vzpela v strmo pobočje, me je neka neznana sila vlekla naprej. 'Slej ko prej bom moral odnehati!' sem si go-

voril, 'toda, do tistega bora tamle bi pa le še rad prišel. Oj, da pogledam, kaj se skriva še za onim grmovjem!' Ko sem se tako vedno bolj vzpenjal po pobočju, sem začutil v nogah rahle bolečine, pa tudi zasoplost. 'Ne pomaga nič, ustaviti se bo treba in odpočiti.' Zadržal sem korak na stabilnem kraju in se naslonil na bližnje deblo. Ko se mi je srce umirilo, sem se najprej zazrl v nebo, nato pa proti vzpenjajoči se goščavi, ki je dajala vtis, da se odpira. Še nekaj korakov in čudo! 'Belina sije skozi veje, kaj menda nisem že celo tik pod vrhom?' V hipu so se mi povrnila izgubljene moči in kar tekel sem iz vsakdanjega hrupa, da bi dosegel poslednji cilj in bil tako bliže Njemu. 'Toda, stoj! Prevaral sem se, kajti to je samo navadna majhna poseka, ki se me je drznila zapeljati. Naprej se razprostira še večja divjina!' Kmalu se mi je stvar razjasnila. 'Nisem se motil, nikakor ne! Kajti doumevam, da to, kar je pred menoj, ni nič drugega kot neobdelan vrt, ki čaka in računa name, da ga skupaj z Gospodovo pomočjo obdelam.'

Pavel Okoliš

* * *

"Jaz razsvetljujem brezкраjno nebo, ali lahko se darujem tudi drobni rosni kaplji," je odgovorilo Sonce, "postanem samo svetla iskra in te napolnim, in tvoje malo življenje bo smejoče se vesoljstvo."

(Rabinadrath Tagore)

* * *

RAZMIŠLJANJE

Vsak dan slišimo o nesrečah in drugih tragičnih dogodkih v svetu: razne vojne, preganjanje beguncev, nesreča s strupenim plinom, lakota....

Spričo vsega tega se mi postavlja vprašanje: Kaj sem, da se me Bog tako spominja? Kaj sem, da sem se rodil prav tu v Sloveniji in v tem času? Tu lahko živimo v toplini svojih domov, ne pa v pregnanstvu kot mnogi begunci, tu nam ni treba prenašati nobene vojne vihre, nobenega preganjanja, kot se to dogaja po mnogih državah. Lakote ne poznamo, v Afriki pa ljudje celo umirajo zaradi nje. Celo nasprotno; kruh se spričo obilja marsikje vidi celo v smetnjakih. Ni se nam treba spopadati s težavami, ki jih imajo zaradi izkoriščanja dežele tretjega sveta. Tudi velikih naravnih katastrof tu ni bilo. In še bi lahko našteval.

Ali so res te prednosti same po sebi umevne? Ali smo si jih mi zaslužili, mnogi po svetu pa ne? Saj so povsod po svetu dobri in slabi ljudje, ki imajo enake pravice do dostojnega življenja kot mi. Saj ne morem spričo vseh teh razlogov reči, da sem si te ugodnosti zaslužil, ne morem reči, da sem vreden vsega tega. Zato lahko samo ponižno in hvaležno stojim pred Vsemogočnim, ki nam je vse to poklonil v svoji ljubezni.

* * *

V življenju se srečujemo z mnogimi dobrinami. Ena od njih je

kruh. Včasih so imeli do kruha veliko večje spoštovanje kot danes. Vedeli so, kaj pomeni pomanjkanje kruha, zato so ga bolj cenili. Tudi z zdravjem je nekaj podobnega. Pravijo, da začneš zdravje prav ceniti šele, ko zboliš. Tako je tudi z mnogimi drugimi dobrinami. Morda lahko med nje uvrstimo tudi očeta.

S prijateljem sva šla na sprehod. Kot navadno sva jo ubrala kar po stari poti. Nikamor se nama ni mudilo. Hodila sva le-
no in počasi, zraven pa se pogovarjala, največ o šoli, pa tudi o drugih vsakdanjih in nepomembnih stvareh. Včasih je priletela kakšna pikra na račun profesorjev in predstojnikov, ki nama je izvabila nasmeh z ustnic. Bil je pač samo eden izmed tistih precej dolgočasnih sprehodov.

Nenadoma pa je pogovor prešel na bolj zanimivo področje. Prijatelja sem začel spraševati o njegovem očetu. Že prej sem vedel, da ne biva pri njem, drugače pa mi je bilo znanih bolj malo stvari. To vprašanje pa me je precej zanimalo in sem kar malo silil vanj. Zadel sem pa na zelo občutljivo področje. Videl sem, da sem ga z vprašanji spravil v zadrego. Nazadnje se je le obrnil proti meni s svojimi temnimi očmi in, kakor da bi se sramoval priznanja, z muko izdihnil: "Rad bi spoznal očeta."

Jaz bi se moral sramovati, ne on. Jaz imam očeta, a sem se že navadil na to; nič nisem hvaležen za ta dar. Imam očeta, a ga prevečkrat ne spoštujem in obsojam. Velikokrat mu povzročam samo skrbi in težave, prevečkrat je žalosten zaradi mene.

Tibetanski menihi uporabljajo kot pripomoček pri svojih molitvah posebne molitvene mlinčke. Na prvi pogled se zdijo čisto nesmiselni, vsaj za naše pojme. Samo vrtenje mlinčkov ni nikakršna molitev. Vendar pa mislim, da se skriva za molitvenimi mlinčki nekaj globljega. Prav gotovo ni vrtenje teh mlinčkov glavni namen, ampak samo nekakšna mera za premišljevanje. Ali ni nekaj podobnega tudi z našim rožnim vencem?

V cerkev je prišel visok, postaven človek z doktorskim naslovom. Sedel je v klop, se sklonil naprej in začel potihoma moliti. Bil je čisto umirjen, nobena žilica ni trenila na njegovem obrazu. Ta njegova svečana umirjenost me je pritegnila, da sem ga začel podrobneje opazovati. Pogledi so se mi kar naprej obračali k njemu. Kmalu pa me je začelo pritegovati še nekaj; v rokah je namreč držal rožni venec. Le kaj je moglo tega moža spodbuditi k molitvi rožnega venca? Ali je bilo to le golo ponavljanje očenaša in zdravamarije? Toda na njegovem obrazu nisem zasledil nobenega znaka naveličanosti. Ravno nasprotno, obraz mu je bil neprestano svež, kakor da bi ga napajal nek notranji studenec povezanosti z Bogom.

Kljub veličini rožnega venca je te molitve vedno manj. Vse prevečkrat ga jemljemo le kot dolgočasno ponavljanje, ne damo pa mu globljega pomena. Tudi meni je večkrat dolgočasen. Toda če se potrudim in tem zunanjim molitvenim obrazcem dam globljo vsebino, postane rožni venec veliko bolj oseben.

Andrej Kravos

Doma imam sestro. Ime ji je Mojca in pogumno koraka v drugo leto življenja. Kakšen užitek je biti z njo, jo opazovati, kako se igra in vsak trenutek odkrije kaj novega. In tudi prebrisana postaja. Ko jo gledam – kako se počasi približuje televizorju, vsa nenodna v prizadevanju, da bi bila čimbolj naravna, hitro potisne gumb za glasnost do konca in jo odkuri k mami, da je ne bi dobil v roke kdo od starejših bratcev – si kar ne morem predstavljati, kakšno bi bilo življenje brez nje. Čeprav smo vsi doma, je v hišo prinesla življenje in njena igrivost odtehta tudi goro plenice, ki kopni, da jo komaj utegneš sproti obnavljati.

Gotovo vas že zanima, zakaj vam to pripovedujem. Vzrok je precej nenavaden: imel sem sanje.

V semenišču je bila kot pred vsakim odhodom domov temperatura že nekaj dni rahlo dvignjena. Ko se je že tolikokrat blagoslovljeni in 'prekleti' zvonec končno zažagal še v zadnjo uro, smo kar stekli h kosilu in potem na postajo. Vreme je bilo lepo in izjemoma smo mogli celo sedeti. Izbral sem sedež ob oknu. Moj materialni del se je potem še dobro uro cijazil po Notranjskem, duša pa je bila že davno doma. V sanjarjenju, kako lepo bo, ko bova z mamo pospravljala in kuhala (pa pekla, pekla...) in kakšno stvar naredila (pa tudi če ne, ne bo nič narobe), je pot hitro minila.

Zadnji metri hoje so me ravno prijetno osvežili, ko se izza ovinka prikaže domača hiša. Veselo razburjenje me na-

polni, pospešim korak. Prsti mi mrzlično odvezujejo čevlje. Potiho se vzpnem po stopnicah in stopim v sobo. Tišino je motil samo gladek, brezhiben glas radijskega napovedovalca, ki je prihajal iz kuhinje. Previdno, skoraj boječe in z nadihom nečesa neprijetnega sem odrinil vrata.

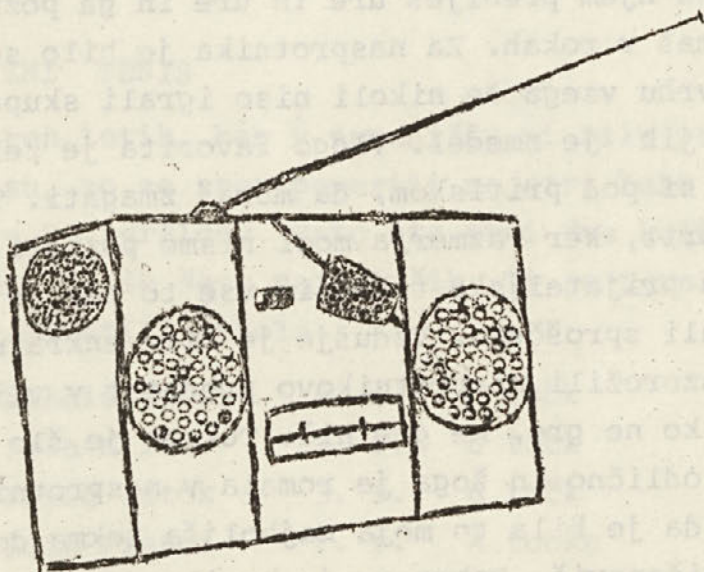
Prvi večerni mrak je zabrisal vse ostre meje med predmeti, ki so se mehko prelivali drug v drugega. To sozvenenje različnosti je delovalo pomirljivo, izvenčasovno, skoraj tesnobno. Le rdeče oko radijskega aparata je ostro rezalo v brezbarvno spokojnost in me trdo držalo v resničnosti. Radio je stal na mizi, pravkar je bila na sporedu pravljica. Zraven je bila Mojca in ga napeto poslušala. Vratom je kazala hrbet, tako da me ni videla. Nekaj dolgih trenutkov sem obstal, kot bi ne vedel, kaj naj storim. "Mojca..." sem jo nato tiho, skrivnostno poklical. "Moojca..." Počasi je obrnila glavo. Njene oči so me prikovale na mesto. V njih ni imela tiste iskrice, ki sem jo s takim veseljem pričakoval odkar sem zadnjič odšel zdoma. Njen obraz ni kakor vedno ves vzvaloval kot nemiren vrelec in se končno umiril v prikupnem smehljaju, s katerim me je pozdravila. Nič od tega; zdelo se mi je celo, da me sploh ni spoznala.

Stala sva tako sekundo, dve, zakleta v brezčasnost svojega pogleda, izmučena brodolomca, ki ne moreta raztrgati niti pajčevine, v katero sta ujeta. "Ssst...", je z rahlo kretnjo raztrgala mreže. "Plaulica..." Pogledal sem na radio. Nekje v globinah se mi je začel rojevati bes in jel počasi kipeti v možgane. "Ti si torej kriv!" sem v mislih zaškrtal z zobmi. "Ti, ki si otrokom s svojimi posladkanimi in do neskončnosti izpiljenimi besedami ukradel matere

in babice, da zdaj namesto njih poslušajo tebe, pokromano skrupucalo vezij in žic!" Zasovražil sem ga v dnu srca. Postalo mi je hudo, da ni tudi meni mama večkrat pripovedovala pravljice; postalo mi je hudo, da je danes vse manj mam, ki svojim otrokom pripovedujejo pravljice.

V polsenci ugašajočega dne je bil radio z dvema zvočnikom in pokrovom kasetofona v sredini kot napihnjen obraz debeluha, ki zadovoljno cmoka po obilnem kosilu; - kot pošast, ki se oblizuje nad še enim človekom.

Peter Lah

* * *

POSLUŠATI, VIDETI IN MOLČATI - SICER POSTANE ŽIVLJENJE
GRENKO. (španski pregovor)

* * *

ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT
a

KOŠARKA

Rektor nama je povedal, da bodo prišli v soboto k nam mladinci iz Postojne, da bi se pomerili z nami v košarki. To je bila dobra novica, saj sva v semenišču zadolžena za šport in so gostje zelo zaželeni. Sestavila sva moštvo in izvedla nekaj priprav, da bi se čimbolj uigrali. Ne smete si misliti, da smo bili odlična ekipa. V celi semeniški skupnosti nas je 38 fantov. Nekateri so sploh nešportniki, drugi igrajo raje nogomet in je jasno, da iz tega ne more priti nevem kakšna kvaliteta.

V soboto, bila je zadnja v oktobru, so postojenski mladinci res prišli. Ko sem videl njihovega visokega centra, sem takoj opustil upanje na zmago. Šli smo na igrišče, se malo ogreli, pozdravili in začeli drug drugemu poniti koše. Naša slabost je ravno v tem, da smo v povprečju zelo nizki, vendar velikost ni vse. Ta dan sem spoznal tudi to, koliko pomeni domače igrišče. Na njem prebiješ ure in ure in ga poznaš, občutek prostora imaš v rokah. Za nasprotnika je bilo seveda toliko težje. Povrhu vsega še nikoli niso igrali skupaj kot ekipa. Tuj teren jih je zmedel. Vlogo favorita je zelo težko igrati. Vedno si pod pritiskom, da moraš zmagati. Tu pa nihče ni bil favorit, ker razmerja moči nismo poznali. Bila je tudi popolnoma prijateljska tekma in vse to nam je pomagalo, da smo zaigrali sproščeno. Vzdušje je bilo enkratno. S hitro igro smo razorožili nasprotnikovo prednost v višini. Ko gre, gre vse, ko ne gre, ne gre nič. Tokrat je šlo vse. Vsi smo zaigrali odlično in žoga je romala v nasprotnikov koš. Zase lahko rečem, da je bila to moja najboljša tekma doslej. Zadeval sem kot Kičanovič. Dobro se je boril tudi naš center in moj brat, ki je bil naš najboljši strelec. Nasprotniki so izvedli nekaj lepih akcij in pokazali, da lahko zaigrajo veliko boljše. Končal se je prvi polčas. Rezultat je bil kar 32:16 v našo korist. To veliko prednost smo dosegli predvsem s presenetljivo natančnimi lmeti in protinapadi. To je bilo dokaj nezanesljivo orožje. V sami igri so bili oni boljši. Imeli so več košarkarskega znanja, znali so organizirati napad. Nekateri so celo trenirali košarko.

V začetku drugega polčasa so umirili igro in prevzeli po-

budo v svoje roke. Počasi smo izgubljali prednost. Naši meti niso bili več tako natančni. Najbrž bi nas do konca tekme ujeli, če se ne bi tedaj odločili za pressing. S tem smo jih zbegali. Spet smo mi dajali ton igri in s hitrimi napadi do konca tekme prednost povišali. Zmagali smo 55:38. Po tekmi so nas gostje povabili v Postojno na revanš.

Tekmo v Postojni smo izgubili za 6 košev manj kot smo zmagali doma. Igra je bila zanimiva in zelo napeta, z mnogimi preobrati. Na koncu regularnega dela je bil rezultat neodločen, zato smo igrali še dva podaljška. V teh podaljških so bili oni izrazito boljši in si nabrali razliko enajstih točk.

Tako smo se spoznali in spoprijateljili s postojnskimi mladinci. Zmenili smo se, da se homo še srečali.

M. K.

NAMIZNI TENIS

Po treh letih, kar v semenišču ni bilo prvenstva v namiznem tenisu, so se spet pomerili mojstri bele žogice. Prijavilo se je 24 igralcev. Tako sta prvi dve koli šli na izpadanje. Ostalo je še šest najboljših. Ti so igrali vsak z vsakim in se razvrstili takole:

1. Bahčič Robert	4. r.	8 točk
2. Srša Miran	4. r.	8 točk
3. Kržič Iztok	3. r.	6 točk
4. Alič Franci	2. r.	4 točke
5. Hrovat Marko	2. r.	4 točke
6. Benda Andrej	4. r.	0 točk

Prvi trije so dobili tudi diplome za njihove uvrstitve. Ostalim pa čestitamo in jim v prihodnje želimo več sreče in uspeha.

R. B.

K A Z A L O

Urednikova beseda	1
Sveta noč	3
Bele poljane	5
Zimsko jutro	6
Nov dan	3
Upor	9
Zemljevid	10
Pred Bogom	11
Štirje značaji	12
Poklic	19
Odločitev	22
<u>Življenje</u> - zibelka - <u>teče</u> - klic - <u>naprej</u>	24
Življenje - pot	32
Razmišljanje	34
Radio	37
Šport	40

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI *

I S K R E

glasilo semeniščnikov Srednje verske šole v Vipavi

Leto XVII Številka 2

Mentor: Stane Gradišek

Urednika: Janez Kvaternik

in Peter Lah

Razmnožuje 4. razred SVŠ

ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI STE NAM Z DENARNIMI PRISPEVKI

ALI KAKO DRUGAČE POMAGALI PRI IZIDU TE ŠTEVILKE.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

Leto

ISKRE

Inv.št.
19056

Škofljaska gimnazija

Semenišče Vipava

